

ODPOVĚĎ O. TEMPIERA NA PRVNÍ EVŽENŮV DOPIS 27. ŘÍJEN 1815

Chvála Pánu za to, že vám vnukl myšlenku přichystat pro chudé, venkovany a pro všechny ty, kteří nejvíce potřebují náboženskou výuku, dům s misionáři, kteří z něj budou vycházet a hlásat pravdu, která vede ke spáse. Plně sdílím vaše představy a dalek toho, abych snad čekal na další pozvání ke vstupu do tohoto svatého díla, které tolik souzní s mými přáními, vás ujišťuji o tom, že kdybych o tom býval věděl dřív, sám bych vás byl požádal, abyste mě přijal. Děkuji vám proto, že jste mě shledal hodným pracovat pro Boží slávu a pro blaho duší. Je pravda, že nemám pro misionáře tak nepostradatelný dar slova, ale „jeden má dar pro to, a druhý zase pro ono“ (1Kor 7,7): co nebudu moci udělat skrze velké promluvy, učiním katechezí, vyučováním, ve zpovědnici při svátosti pokání a jinými prostředky, které mohou šířit v duších Boží království.

Když myslím na tento cíl, nepřipadá mi nic ani příliš malé ani příliš namáhavé, a navíc mezitím snad praxí získám i větší lehkost slova. Ostatně je mi jasné, koho hledáte za své spolupracovníky: chcete kněze, kteří nejednají stereotypně, jen v zaběhlých kolejkách, (...) chcete kněze odhodlané kráčet ve stopách apoštolů, pracovat na spáse duší, a přitom tady na zemi neočekávat jinou odplatu než spoustu dřiny a námahy. Z Boží milosti v sobě cítím tuto touhu, a kdybych ji snad v sobě neměl, z celého srdce bych si přál ji mít. A pak, po vašem boku bude všechno ještě snazší. A proto se tedy na mě můžete zcela spolehnout. Jen se obávám, že mě generální vikáři odmítnou pustit z Arles.